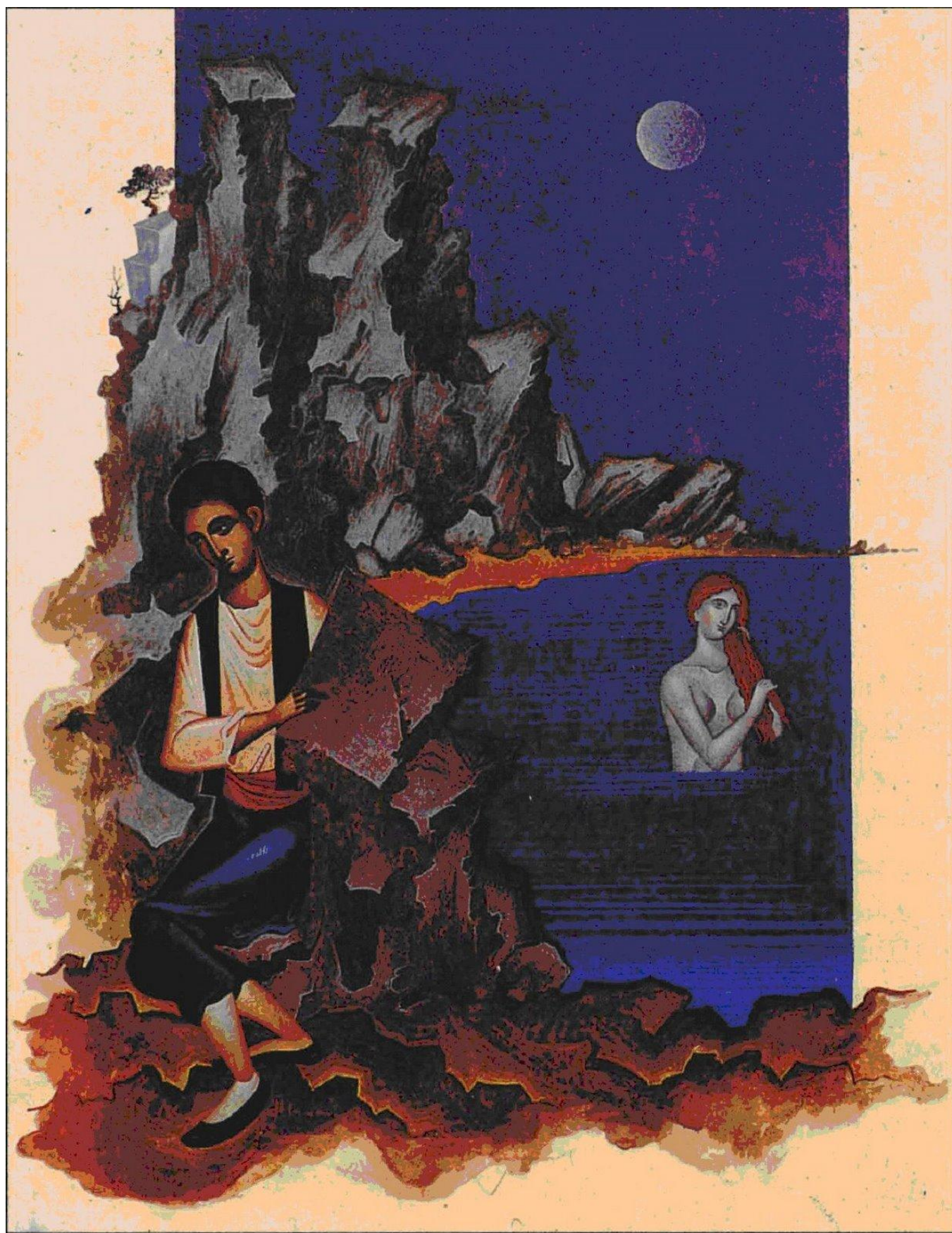
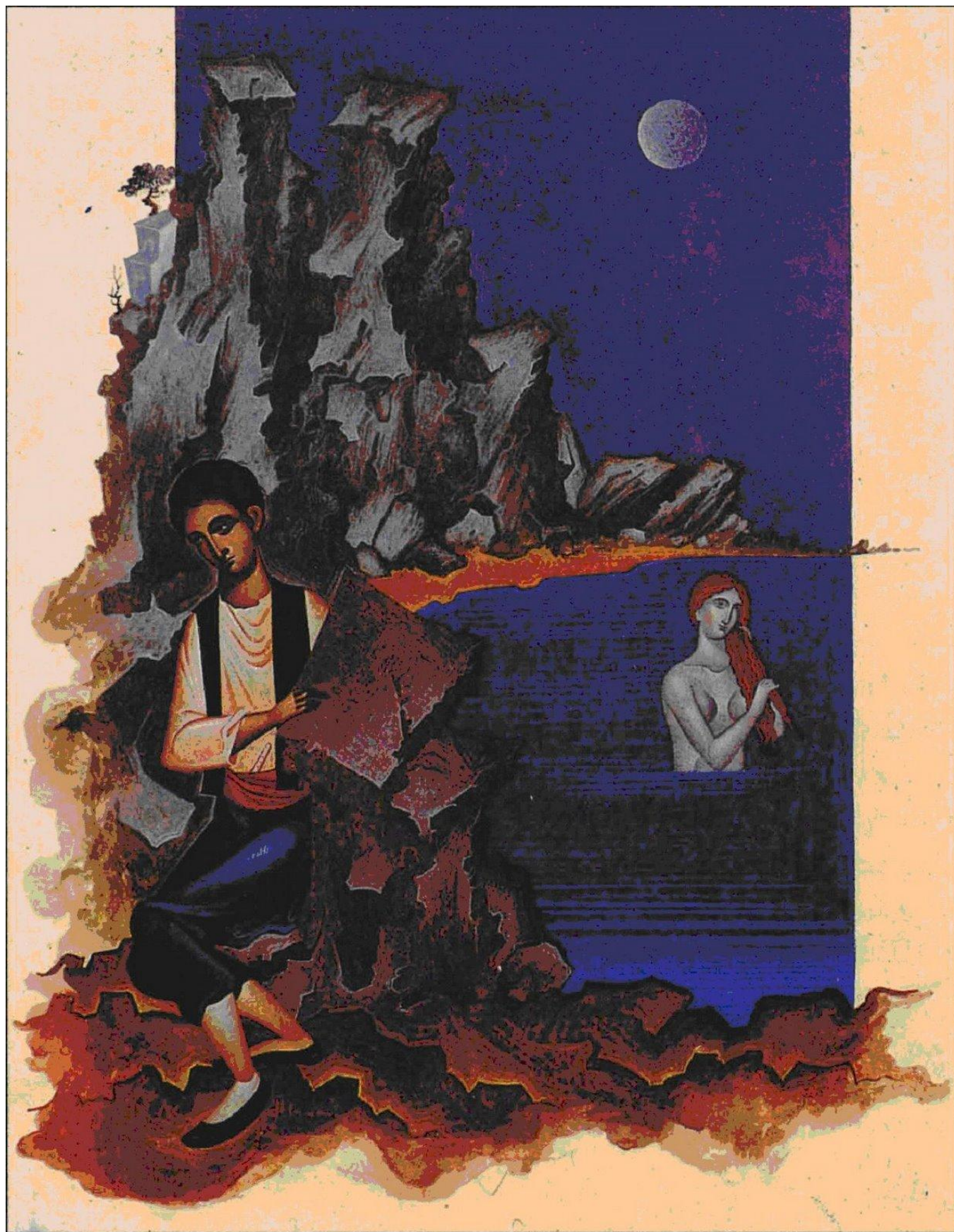

2 Αυγούστου 2021

Αλέξανδρου Παπαδιαμάντη, «Όνειρο στο Κύμα» (1)

Επιστήμες, Τέχνες & Πολιτισμός / Λογοτεχνία (ποίηση & πεζογραφία)

Ήμην πτωχόν βοσκόπουλον εις τα όρη. Δεκαοκτώ ετών, και δεν ήξευρα ακόμη άλφα. Χωρίς να το ηξεύρω, ήμην ευτυχής. Την τελευταίαν φοράν οπού εγεύθην την ευτυχίαν ήτον το θέρος εκείνο του έτους 187... Ήμην ωραίος έφηβος, κ' έβλεπα το

πρωίμως στρυφνόν, ηλιοκαές πρόσωπον μου να γυαλίζεται εις τα ρυάκια και τας βρύσεις, κ' εγύμναζα το ευλύγιστον, υψηλόν ανάστημα μου ανά τους βράχους και τα βουνά.

Τον χειμώνα που ήρχισ' ευθύς κατόπιν μ' επήρε πλησίον του ο γηραιός πάτερ Σισώης, ή Σισώνης, καθώς τον ωνόμαζον οι χωρικοί μας, και μ' έμαθε γράμματα. Ήτον πρώην διδάσκαλος, και μέχρι τέλους τον προσηγόρευον όλοι εις την κλητικήν "δάσκαλε". Εις τους χρόνους της Επαναστάσεως ήτον μοναχός και διάκονος. Είτα ηγάπησε μίαν Τουρκοπούλαν, καθώς έλεγαν, την έκλεψεν, από ένα χαρέμι της Σμύρνης, την εβάπτισε και την ενυμφεύθη. [\(περισσότερα...\)](#)